

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2/2016
25.01.2017. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милија Станковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Водовод и канализација“ из Старе Пазове, чији је пуномоћник Владимир Марковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Сремској Митровици Гж1 22/15 од 21.10.2015. године, у седници одржаној 25.01.2017. године донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Сремској Митровици Гж1 22/15 од 21.10.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Старој Пазови П1 41/2014 од 29.06.2015. године, ставом првим изреке одбачена је, као неблагоприятна, тужба тужиље. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим изреке обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка од 124.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Сремској Митровици Гж1 22/15 од 21.10.2015. године, жалба тужиље је одбијена као неоснована и првостепено решење потврђено.

Против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези са чланом 420. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у

примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, при чему другостепена одлука садржи и оцену свих жалбених навода који су од одлучног значаја, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је 21.02.2014. године поднела тужбу Основном суду у Старој Пазови ради поништаја решења о отказу уговора о раду бр. ... од 20.05.2011. године, којим је тужили отказан уговор о раду од 30.08.2004. године, на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду, а због учињених повреда радне обавезе прописаних чланом 10. став 1. алинеја 1, 4. и 8. уговора о раду. Тужени је тужили решење од 20.05.2011. године покушао да уручи у просторијама туженог, али је тужила одбила да прими то решење, о чему је 20.05.2011. године сачињена белешка. Спорно решење тужени је тужили покушао да уручи и путем поште, али се пошиљка вратила са назнаком „није тражила“. Након неуспелог покушаја уручења решења о отказу, наведено решење је истакнуто на огласну таблу туженог 20.05.2011. године, а скинуто је са огласне табле 29.05.2011. године. Након скидања решења са огласне табле тужени је тужилу одјавио са социјалног осигурања. Референт општих послова код туженог покушао је да тужили уручи радну књижицу и фотокопију М-А обрасца као доказ о одјави са осигурања 30.05.2011. године, али је тужила одбила да прими радну књижицу, о чему је сачињена белешка. Тужила је против туженог поднела тужбу 21.11.2011. године, ради заштите од злостављања на раду. Тај поступак је окончан пресудом П1 555/11 од 08.02.2013. године којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле, а која је постала правноснажна 08.05.2013. године. У току трајања тог парничног поступка, на расправи одржаној 29.06.2012. године пуномоћнику тужиле је уручено решење о престанку радног односа тужили, све белешке и пријава и одјава тужиле са осигурања.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да је тужила тужбу ради поништаја решења о отказу уговора о раду бр. 2104 од 20.05.2011. године поднела по истеку законског рока за њено подношење, због чега је тужба одбачена као неблаговремена.

По оцени Врховног касационог суда неосновано се ревизијом истиче погрешна примена материјалног права.

Одредбом члана 185. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да се уговор о раду отказује решењем, у писменом облику, и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку (став 1); решење мора да се достави запосленом лично у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог (став 2); ако послодавац запосленом није могао да достави решење у смислу става 2. овог члана, дужан је да о томе сачини писмену белешку (став 3); у случају из става 3. овог члана решење се објављује на огласној табли послодавца и по истеку осам дана од дана објављивања сматра се достављеним (став 4).

Одредбом члана 195. истог закона прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом (став 1); рок за

покретање спора јесте 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права (став 2).

Рок за покретање радног спора подношењем тужбе суду прописан чланом 195. став 2. Закона о раду је преклузивни рок материјалног права, па његово пропуштање доводи до губитка права на судску заштиту, што има за последицу немогућност суда да о предмету таквог спора мериторно одлучује. Последица пропуштања рока за подношење тужбе је преклузија која тужбу чини неблаговременом.

У конкретном случају на основу члана 185. Закона о раду тужиљи је спорно решење достављено истеком рока од 8 дана, рачунајући од 20.05.2011. године, када је објављено на огласној табли туженог, с обзиром на то да је тужиља претходно одбила пријем тог решења о чему је сачињена белешка. С обзиром да је тужба поднета 21.02.2014. године, по протеклу законског рока од 90 дана, правилан је закључак нижестепених судова да је тужиља пропустила законски рок у коме је поступак судске заштите могао да се покрене, па је правилно примењено материјално право када је тужба одбачена као неблаговремена.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. а у вези са чланом 420. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић